

Arrest

nr. 226 704 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat S. BENKHELIFA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 juni 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 juli 2017 om internationale bescherming. Op 28 november 2018 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit het dorp Banda, gelegen in het district Ghosta in de provincie Nangarhar. In 1987 trouwde u met G. M. (...). Samen hebben jullie elf kinderen.

U was eigenaar van een transportbedrijf met vier vrachtwagens die goederen transporteerden voor de firma K. J. (...). Uw vrachtwagens vervoerden stenen, grond en water naar verschillende plaatsen, waaronder de militaire basis en een bataljon van het leger in Ghosta. Enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan werd u telefonisch bedreigd door de talibancommandant Mullah S. H. (...) uit het district Batikot. U kreeg meer dan honderd telefoons. De taliban vroegen u om uw vrachtwagen naar het district Lalpur te brengen. Daar zouden er explosieven in de vrachtwagen worden aangebracht. Deze explosieven zouden dan in de militaire basis van Ghosta moeten ontploffen. U weigerde elke keer om dit te doen.

Tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen een tiental leden van de taliban naar uw huis om u te zoeken. U verstopte zich in de oven. Ze zeiden tegen uw vrouw dat ze u zouden vinden en zouden doden. U verwittigde uw schoonbroer over deze bedreiging. Uw vriend, S. M. (...) regelde uw paspoort en visum voor Iran.

U vertrok in juni 2015 met het vliegtuig van Kaboel naar Iran. U reisde verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland naar België, waar u op 30 juni 2017 aankwam. Op 10 juli 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. Uw oudste zoon werd bedreigd, maar hij kon ontsnappen. Uw familie verhuisde na uw vertrek naar het huis van uw schoonbroer in het dorp Torkana, dat eveneens in het district Goshta gelegen is. Uw oudste zoon, A. M. (...), verliet Afghanistan ongeveer anderhalf jaar na u. Na een reis van ongeveer zestien maanden kwam hij op 5 februari 2018 aan in België. Op 8 februari 2018 diende hij een verzoek om internationale bescherming in op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u via uw advocaat een kopie van uw taskara, en een kopie van een enveloppe neer op 20 maart 2018. Uw zoon legt zijn originele taskara neer ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de motieven die u heeft ingeroepen, met name uw vrees voor de taliban, moet worden opgemerkt dat u deze vrees alles behalve geloofwaardig heeft gemaakt. Uw relaas bevat namelijk verschillende inconsistenties die de geloofwaardigheid van uw problemen volledig ondergraven.

Vooreerst legt u onduidelijke verklaringen af over uw functie. U verklaart dat u vier vrachtwagens bezit die goederen transporteren in de districten Kama en Ghosta. Gevraagd wat uw functie dan precies was, antwoordt u dat u met niets betrokken was (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd wat uw job dan precies was, stelt u dat u bang was van de taliban en dat u een verantwoordelijke, N. (...), inhuurde die alles voor u deed (CGVS, p. 12). Gevraagd welke taken u gedurende de dag dan deed, antwoordt u louter dat u thuis of in het dorp bleef (CGVS, p. 12). U kocht de vrachtwagens aan, maar was verder op geen

enkele manier betrokken (CGVS, p. 13, CGVS (...), p. 13-14). Dit toont aan dat u slechts de financiële motor was van het bedrijf, en dat de dagelijkse leiding van het bedrijf in handen was van N. (...), die tevens chauffeur was bij het bedrijf (CGVS, p. 11, 12; CGVS (...), p. 13-14). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u degene zou zijn die werd bedreigd door de taliban, gelet op uw beperkte zichtbaarheid in het bedrijf. Bovendien verklaarde uw zoon dat angst voor de taliban de reden was waarom u enkel de vrachtwagens aankocht, maar N. (...) alles liet regelen (CGVS (...), p. 14). Dit wordt echter tegengesproken in latere verklaringen van uw zoon, waarin hij stelde dat de vrachtwagens soms voor uw huis geparkeerd stonden (CGVS X, p. 15). Indien de angst voor problemen met de taliban werkelijk zo groot was, dan zouden wagens niet voor uw deur worden geparkeerd, zelfs indien dit slechts uitzonderlijk was. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban verder ondergraven.

Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw problemen met de taliban zijn begonnen. Zo verklaart u op de DVZ dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek getelefoneerd werd door een lid van de taliban met de vraag om explosieven in de uw vrachtwagens te plaatsen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u eerst dat uw problemen met de taliban begonnen zijn in 2011 (CGVS, p. 22). U verklaart eveneens in de zesde maand van 2015 te zijn vertrokken (CGVS, p. 19). Dat betekent dus dat uw problemen met de taliban reeds vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zouden zijn begonnen. Vervolgens wijzigt u uw verklaringen opnieuw en stelt u dat de bedreigingen van de taliban twee of tweeënehalf jaar voor het bezoek van de taliban aan uw huis zijn begonnen (CGVS, p. 23). Het bezoek van de taliban aan uw huis vond ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan plaats (zie vragenlijst CGVS, p. 5). Dat wil dus zeggen dat uw problemen met de taliban in de loop van 2013 zouden zijn begonnen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de start van uw problemen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens is het opmerkelijk dat de talibancommandant Mullah S. H. (...) u meer dan honderd keer zou gebeld hebben met telkens dezelfde vraag (CGVS, p. 23). U weigerde elke keer opnieuw (CGVS, p. 22). Er wordt u gevraagd waarom de taliban zoveel moeite zouden doen om u te overtuigen, maar u antwoordt niet op de vraag (CGVS, p. 23). De vraag wordt u nogmaals gesteld, waarop u zegt dat ze hun doel willen bereiken en alles zouden doen om de basis op te blazen (CGVS, p. 23). In dat geval is het niet aannemelijk dat de taliban het enkel bij telefoontjes zou hebben gelaten. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij u ofwel al eerder op een andere wijze onder druk zouden zetten, dan wel zich tot iemand anders zouden wenden in de hoop met die persoon meer vooruitgang te boeken in de uitvoering van hun plannen.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat de taliban dan plots in de zomer van 2015 wel bij u zouden binnenvallen omdat u niet wilde meewerken. U klaart niet waarom de taliban het pas na meer dan honderd telefoontjes plots over een andere boeg zouden gooien. Het houdt geen steek dat ze twee jaar en half zouden wachten vooraleer ze naar uw huis zouden komen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat ze een goede mogelijkheid afwachten en dat het niet mogelijk was voor hen om naar uw huis te komen na u één dag te bellen (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met het feit dat het gaat om twee jaar en half en honderden telefoons, antwoordde u dat de overheid in het begin meer macht had in de regio, maar dat bij het vertrek van de Amerikanen, de taliban sterker werd dan de overheid (CGVS, p. 24). Dat de taliban u gedurende twee jaar en half zou bedreigen vooraleer ze zouden overgaan tot actie, houdt geen steek. Dit element doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven heeft u niemand verwittigd van de bedreigingen die u kreeg en heeft u nooit een klacht ingediend (CGVS, p. 24). Dit is opmerkelijk gelet op het feit dat u slechts de financiële motor was van het bedrijf. Uw zichtbaarheid was bijgevolg erg beperkt. U wordt gewezen op het feit dat u zo uw collega's of de mensen op de basis in gevaar kon brengen door niemand te informeren over de plannen van de taliban (CGVS, p. 24). U antwoordt niet op de vraag en stelt louter dat u het weigerde om het te accepteren en dat ze N. (...) gedood hadden (CGVS, p. 24-25). De vaststelling dat u op geen enkele manier bescherming heeft gezocht tegen de bedreigingen die u kreeg en niemand op de hoogte bracht van de bedreigingen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. Er kan immers worden verwacht dat u uw collega's en vertrouwelingen met een grotere zichtbaarheid dan de uwe, zoals N. (...), zou willen vrijwaren van soortgelijke problemen met de taliban, en dat u het personeel van de basis zou willen inlichten over het risico dat ze liepen.

Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bedreigd werd door de taliban, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw zoon omwille van uw problemen met de taliban

het land heeft moeten verlaten (CGVS, p. 25). Bovendien verklaart u op de DVZ dat uw zoon nog in Afghanistan verblijft (verklaring DVZ, p. 7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw zoon ongeveer veertien tot zestien maanden geleden is vertrokken (CGVS, p. 26). Uw zoon stelt dat hij ongeveer anderhalf jaar na u vertrok, in de achtste of de negende maand (in de Afghaanse kalender komt dit overeen met november of december; CGVS (...), p. 19). Uw zoon was bijgevolg al op het einde van 2016 vertrokken uit Afghanistan, en uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dateert van 18 juli 2017. Als verklaringen voor deze tegenstrijdigheid stelt u dat u niet in contact was met uw familie (CGVS, p. 26). Dit komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen, waar u stelt zowel in Turkije als hier in contact te zijn gebleven met uw familie (CGVS, p. 6, 25). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast leggen u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over de problemen na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat leden van de taliban na uw vertrek opnieuw naar uw huis kwamen en uw zoon aanvielen, waarna uw gezin naar het huis van uw schoonbroer verhuisde (CGVS, p. 25). Uw zoon verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen dat hij met de rest van het gezin drie of vier dagen na uw vertrek verhuisde naar uw schoonbroer omdat er niemand aan het hoofd van het gezin stond (CGVS (...), p. 16). Geconfronteerd met uw verklaringen, verklaarde uw zoon dat hij werd aangevallen in het huis van uw schoonbroer, en hij zei dat u het waarschijnlijk niet wist omdat u er niet meer was (CGVS (...), p. 16). Dat u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen afleggen over de problemen na uw vertrek en de aanleiding van de verhuis naar uw schoonbroer, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling. Daarenboven is het niet aannemelijk dat leden van de taliban anderhalf jaar na uw vertrek uw zoon zochten omwille van uw weigering de taliban te helpen. Op dat moment was u immers al anderhalf jaar vertrokken uit het land en de activiteiten van uw transportbedrijf werden samen met uw vertrek stopgezet (CGVS, p. 25). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer.

Tenslotte legt u geen enkel document neer dat uw profiel of uw problemen bevestigt. Met betrekking tot uw taskara moet worden opgemerkt dat het een kopie betreft die quasi onleesbaar is. Daarboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De kopie van de enveloppe toont aan dat u post ontving uit Afghanistan. Dit wordt niet betwist. De taskara van uw zoon ondersteunt hoogstens de verklaringen over zijn identiteit en zijn herkomst, waar niet aan getwijfeld wordt.

Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in Kabul. De man van uw zus en zijn vier kinderen verblijven allen in Kabul. Zij werken als taxichauffeur en beheren een winkel (CGVS, p. 6). Volgens uw zoon heeft u nog contact met hen (CGVS (...), p. 11). Daarnaast wordt opgemerkt dat u over een ruim kapitaal beschikt. Zo beschikte u over 7000 dollar spaargeld dat u thuis had liggen (CGVS, p. 21). Eveneens bezit u nog twee vrachtwagens die momenteel niet in gebruik zijn (CGVS, p. 25). U heeft er een verkocht om uw reis naar Europa te bekostigen, en een andere werd verkocht om de reis van uw zoon A. (...) te bekostigen (CGVS, p. 8; CGVS (...), p. 19). Er zijn daarnaast voldoende financiële middelen om een boer te laten werken op de tien jerib grond van de familie (CGVS (...), p. 6). Bovendien bent u een zakenman. In Afghanistan baatte u eerst een winkel uit, en daarna was u de eigenaar van een transportbedrijf (CGVS, p. 9). Dit toont aan dat u zelfstandig en ondernemend genoeg bent om ook in Kabul in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

Het gebrek aan scholing en uw beperkte kennis van het Dari (CGVS, p. 8) weegt niet op tegen het feit dat u beschikt over een familiaal netwerk, voldoende financiële middelen en relevante werkervaring om u in Kabul te kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Kabul aan de slag te gaan en er zelfstandig een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u een doelwit bent van de taliban en dat ze u overal zouden volgen, zelfs tot in Kabul (CGVS, p. 26). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op het feit dat redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u zich in Kabul vestigt, kan er ook redelijkerwijs van uw zoon A. M. (...) worden verwacht dat hij zich daar vestigt. Hij kan immers niet alleen steunen op zijn neven en oom in Kabul, maar tevens op u. Het feit dat hij beweert eerder geen contact te hebben gehad met zijn neven, doet daaraan geen afbreuk (CGVS (...), p. 11). Bovendien moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van ongeschoolde huisman. Volgens uw verklaringen gingen uw zonen naar school (CGVS, p. 7). Uw zoon verklaarde dat hij niet naar school ging omdat het hem niet interesseerde (CGVS (...), p. 7). Uw zoon stelde bovendien dat hij niet werkte in Afghanistan, en dat hij de hele dag rondwandelde naar omliggende dorpen (CGVS (...), p. 8). Hij werd geconfronteerd met het feit dat het weinig geloofwaardig is dat hij niet naar school ging en niet werkte, terwijl zijn broers wel naar school gingen en zijn vader een succesvol zakenman is, waarop hij zei dat hij het niet leuk vond en dat de scholen niet goed zijn (CGVS (...), p. 13). Hij werd eraan herinnerd dat hij belangrijk is om een zicht te geven op zijn persoonlijke situatie, maar uw zoon bleef bij zijn eerdere verklaringen (CGVS (...), p. 13). Hij werd vervolgens geconfronteerd met het feit dat hij op zijn facebookpagina bevriend is met personen die aan de universiteit studeerden, waarop hij beweerde dat mensen die hij niet kent hem een verzoek stuurden, wat hij aanvaardde (CGVS (...), p. 13). Deze verklaring kan het CGVS niet overtuigen. De informatie op de facebookpagina van uw zoon wijst erop dat hij allicht hoger geschoold is dan hij wilt doen uitschijnen. Bijgevolg kan geen rekening gehouden worden met zijn voorgehouden beperkte scholing in het kader van de beoordeling van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofd.

Ook uw zoon verwijst enkel naar de ongeloofwaardig bevonden talibanproblemen wanneer hem wordt gevraagd naar zijn mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen (CGVS (...), p. 18). Ook in zijn geval kan deze uitspraak niet weerhouden worden als belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u en uw zoon in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U en uw zoon tonen geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

In een aanvullende nota van 24 juni 2019 vraagt verzoeker de toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) teneinde zijn beroep te laten behandelen door de verenigde kamers omdat hij meent dat “*het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling*”. Hij verwijst hierbij naar – en citeert uit – twee Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die niet in lijn zouden zijn met de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad.

De Raad oordeelt evenwel, verwijzend naar het voormeld artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet, niet te moeten ingaan op dit verzoek. De eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de verenigde kamers bevelen indien hij oordeelt dat het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling dat een zaak door de verenigde kamers behandeld wordt. De eerste voorzitter is hiertoe gehouden indien een van de kamers die van deze betwistingen kennis nemen na beraadslaging om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt en hij de zaak niet verwijst naar de algemene vergadering of indien de beide partijen dit verzoeken. Geen van deze situaties doet zich *in casu* voor.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel onderneemt verzoeker vooreerst een poging om de overwegingen van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn ongelooftwaardig bevonden vluchtrelaas te weerleggen.

Waar het in de bestreden beslissing niet aannemelijk wordt genoemd dat hij zou zijn bedreigd door de taliban gelet op zijn beperkte zichtbaarheid in het bedrijf, repliceert verzoeker dat hij als zaakvoerder van de transportfirma als vooraanstaand persoon binnen het bedrijf werd geprofileerd en dat het feit dat hij zelf niet steeds instond voor het vervoer van de goederen hier geen afbreuk aan doet.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot het begin van zijn problemen met de taliban, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verder schrijft CGVS het hele verhaal van verzoeker af als ongelooftwaardig, gezien het feit dat verzoeker de precieze datum van de start van de problemen met de taliban niet kent. Verzoeker is nochtans duidelijk wanneer hij stelt dat de bedreigingen telefonisch zijn gestart om uiteindelijk uit te monden in een fysieke bedreiging ten huize van de familie M. (...). Dat verzoeker de exacte datum van het eerste telefoontje niet kan benoemen, doet niet verwonderen. Een meer ingrijpend moment zoals de fysieke dreiging kan verzoeker daarentegen wel benoemen, dit moment nam namelijk plaats op 10 dagen voor zijn vertrek. Dergelijk ingrijpende gebeurtenis heeft dan ook een meer memorabele impact op verzoeker. Een impact die dermate groot is dat het net dat moment was dat de aanzet gaf tot het eigenlijke vertrek van verzoeker, ter bescherming van de veiligheid van zijn familie. De vele telefoons voordien waren slechts de aanleiding hiertoe, en dus slechts van bijkomstig belang vergeleken met de fysieke bedreiging.”

Met betrekking tot de overweging dat het geen steek houdt dat de taliban twee jaar en half zouden wachten alvorens naar zijn huis te komen, zet verzoeker het volgende uiteen:

“De problematiek stelt zich in een omgeving waar de druk van de taliban merkbaar was, voor de burger alsook voor de overheid. De overheid heeft er gedurende een lange periode in geslaagd om weerstand te bieden aan deze druk, doch na het verlaten van de Amerikaanse bijstand in het gebied greep de macht van de taliban de bovenhand. Dit tijdsverloop verklaart waarom de taliban pas werkelijk zou actie ondernemen, na jaren slechts te hebben opgetreden via aanhoudende dreigementen.”

Verzoeker stelt verder dat klacht neerleggen tegen de taliban surreëel is, aangezien de overheid zelf ten onder ging aan de dreiging van de taliban.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn zoon A. over de problemen na zijn vertrek uit Afghanistan, laat verzoeker gelden dat het, gezien zijn afwezigheid, niet zo opmerkelijk is dat hij de precieze details niet kent.

Verder zet verzoeker met betrekking tot zijn zoon A. het volgende uiteen:

“Dhr. M. A. (...) is na het vertrek van zijn vader genoodzaakt geworden te vluchten naar Kabul. De taliban zal gezien de mislukte poging tot het vinden van verzoeker er dan ook achter zijn gekomen dat zij niet meer thuis te Banda verbleven. Toen de taliban merkten dat verzoeker zijn toevlucht had genomen naar het buitenland, hebben zij hun pijlen als represaillemaatregel gericht op verzoeker zijn oudste zoon, zijnde dhr. M. A. (...).”

Vervolgens voert verzoeker ten aanzien van de overweging dat hij in Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt het volgende aan:

“Verzoeker is afkomstig uit Banda, een dorpje gelegen in ruraal gebied te Afghanistan.

Het CGVS verklaart zelf dat het plattelandsgebied per definitie als minder veilig moet beschouwd worden, en reikt daarom Kabul aan als alternatieve verblijfplaats voor verzoeker, gezien de familiale banden die verzoeker daar zou hebben.

Deze banden bestaan enkel uit de schoonbroer van verzoeker, die zelf al een volledige familie te onderhouden heeft.

Onterecht stelt het CGVS dat Kabul als veilig en redelijk vestigingsalternatief moet worden beschouwd. Nochtans is uit het relaas van verzoeker duidelijk gebleken dat ook daar de familie M. (...) niet veilig was, nu dhr. M. A. (...) daar evenzeer werd opgezocht door de taliban.

Verzoeker verklaarde het al eerder : “de taliban zou alles doen om hun doel te bereiken”. Doch wordt hieraan niet de minste aandacht besteed.

De dreiging voor het leven van verzoeker is derhalve ook in Kabul zeer reëel.

Het CGVS laat uitschijnen dat verzoeker perfect kan voorzien in het onderhoud van hemzelf en zijn zoon, maar verliezen hierbij uit het oog dat ook zijn vrouw en 10 andere kinderen nog deel uitmaken van ditzelfde gezin. Bovendien is ook gebleken dat hij reeds enkele vrachtwagens diende te verkopen voor de reizen van hemzelf en verzoeker te kunnen financieren.

Het CGVS gaat er dus ten onrechte vanuit dat verzoeker danig veel financiële middelen heeft opzij liggen om een gezin van 13 personen te onderhouden.

Verder heeft verzoeker misschien wel ervaring met het businessleven in Banda, maar geenzins met dat van Kabul. Bovendien zijn het geen goede omstandigheden en tijden om een zaak op te starten of verder uit te bouwen in Afghanistan. Van een sociaal opvangnet zal er evenmin sprake zijn.”

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om te worden erkend als vluchteling in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en dat hij in elk geval in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Stukken en aanvullende nota's

3.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Middels een aanvullende nota die op 15 januari 2019 werd ingediend wenst verzoeker een en ander recht te zetten. Waar hij in zijn verzoekschrift stelde dat zijn zoon A. na zijn vertrek gevlucht is naar Kaboel, geeft hij thans aan dat A. zich na zijn vertrek in Toor Kanay, tevens gelegen in het district Goshta van de provincie Nangarhar, gevestigd heeft. Het is ook in Toor Kanay dat A. zou zijn bedreigd door de taliban, en niet in Kaboel, zoals gesteld in het verzoekschrift. Volgens verzoeker kan er aldus in geen geval worden geconcludeerd dat er zich nog familie bevindt in Kaboel waarop hij kan terugvallen. Enkel zijn zus zou in Kaboel hebben gewoond en met deze kant van de familie zou verzoeker geen band of contact meer hebben sinds haar overlijden. Verder geeft verzoeker aan dat hij enkel nog een broer heeft in Toor Kanay en stelt hij dat dit dorp even onveilig is als Banda. Dit zou volgens verzoeker ook blijken uit het feit dat zijn zoon A. daar ook werd opgezocht door de taliban.

3.2.3. Op 22 februari 2019 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij verwijst naar landeninformatie aanwezig in het administratief dossier, alsook naar twee persberichten over aanslagen in Kaboel die online werden gepubliceerd op respectievelijk 25 december 2018 en 14 januari 2019.

3.2.4. Op 13 juni 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, de COI Focus “*Afghanistan: Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84 en 98-110.

3.2.5. Op 24 juni 2019 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij twee arresten van de Raad onder de aandacht brengt, met name het arrest met nummer 219 483 van 4 april 2019 en het arrest met nummer 219 904 van 16 april 2019, en waarin hij de Raad vraagt om de zaak met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling in verenigde kamers te behandelen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

3.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.3. Ontvankelijkheid van de argumenten aangevoerd in de aanvullende nota neergelegd op 22 februari 2019

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 februari 2019 een argumentatie ontwikkelt ten aanzien van de in de bestreden beslissing gemotiveerde overweging dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker baseert zijn betoog enerzijds op rapporten betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan die reeds zijn opgenomen in het administratief dossier en anderzijds op twee persberichten over aanslagen die zich respectievelijk in december 2018 en januari 2019 in Kaboel hebben voorgedaan. Het eerste persbericht werd gepubliceerd op 25 december 2018, het tweede op 14 januari 2019.

In dit verband dient gewezen te worden op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Gelet op de vaststelling dat de rapporten waarnaar verzoeker in voormelde aanvullende nota verwijst reeds zijn opgenomen in het administratief dossier en dat het ene persbericht blijkens de publicatiedatum reeds beschikbaar was op datum van het indienen van het verzoekschrift, kan niet worden aangenomen dat het hier nieuwe elementen betreft in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker zijn betoog gesteund op deze informatie niet reeds kon ontwikkelen in zijn verzoekschrift.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten evenwel, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont verzoeker niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van voormelde

elementen niet reeds bestond op het ogenblik dat verzoeker het verzoekschrift heeft ingediend. De door verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelde argumentatie is bijgevolg in de aangegeven mate laattijdig.

3.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Banda, gelegen in het district Goshta van de provincie Nangarhar. Hij zou in zijn land van herkomst eigenaar zijn geweest van een transportbedrijf dat in opdracht van een andere firma goederen transporteerde. Verzoeker zou over vier vrachtwagens hebben beschikt die stenen, grond en water vervoerden naar verschillende plaatsen, waaronder de militaire basis en een bataljon van het leger in Goshta. Enkele jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan zou verzoeker telefonisch zijn bedreigd door een talibanleider uit het district Batikot. De taliban zouden verzoeker gevraagd hebben om zijn vrachtwagen naar het district Lalpur te brengen, om er vervolgens explosieven in aan te brengen die dan zouden moeten ontploffen in de militaire basis van Goshta. Verzoeker zou in totaal meer dan honderd keer gebeld zijn door dezelfde talibancommandant, maar telkens hebben geweigerd. Tien dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan zou verzoeker thuis bezoek hebben gekregen van een aantal talibanleden. Verzoeker zou zich toen verstopt hebben in de oven en gehoord hebben hoe de taliban naar hem vroegen en zijn familie zeiden dat ze hem zouden vermoorden omdat hij niet naar hen luisterde. Na dit incident zou verzoeker besloten hebben zijn land van herkomst te ontvluchten en zijn vertrek hebben voorbereid. Een vriend zou voor hem een visum voor Iran hebben geregeld en van daaruit zou verzoeker illegaal verder gereisd zijn tot in België.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker via zijn raadsman een fotokopie van zijn *taskara* en een fotokopie van een enveloppe neer.

Wat betreft verzoekers *taskara*, dient te worden opgemerkt dat verzoeker slechts een onduidelijke fotokopie neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X). Bovendien dient te worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 11, map met 'Landeninformatie', nr. 5, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017). Dit document toont hoe dan ook de vervolgingsfeiten op grond waarvan verzoeker internationale bescherming vraagt niet aan. De kopie van de enveloppe kan aantonen dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan maar heeft evenmin betrekking op de kern van zijn relaas.

Omdat de voorgelegde stukken niet dienstig zijn, dan wel omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan zij op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan in navolging van de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hechten aan verzoekers voorgehouden vrees voor de taliban, gelet op de vele inconsistenties in zijn relaas.

Vooreerst kan het gegeven dat verzoeker zou zijn gevisieerd door de taliban maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de onduidelijke verklaringen die hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd over zijn functie binnen het transportbedrijf. In de bestreden beslissing wordt terecht als volgt overwogen:

"U verklaart dat u vier vrachtwagens bezit die goederen transporteren in de districten Kama en Ghosta. Gevraagd wat uw functie dan precies was, antwoordt u dat u met niets betrokken was (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd wat uw job dan precies was, stelt u dat u bang was van de taliban en dat u een verantwoordelijke, N. (...), inhuurde die alles voor u deed (CGVS, p. 12). Gevraagd welke taken u gedurende de dag dan deed, antwoordt u louter dat u thuis of in het dorp bleef (CGVS, p. 12). U kocht de vrachtwagens aan, maar was verder op geen enkele manier betrokken (CGVS, p. 13, CGVS (...), p. 13-14). Dit toont aan dat u slechts de financiële motor was van het bedrijf, en dat de dagelijkse leiding van het bedrijf in handen was van N. (...), die tevens chauffeur was bij het bedrijf (CGVS, p. 11, 12;

CGVS (...), p. 13-14). *Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u degene zou zijn die werd bedreigd door de taliban, gelet op uw beperkte zichtbaarheid in het bedrijf. Bovendien verklaarde uw zoon dat angst voor de taliban de reden was waarom u enkel de vrachtwagens aankocht, maar N. (...) alles liet regelen (CGVS (...), p. 14). Dit wordt echter tegengesproken in latere verklaringen van uw zoon, waarin hij stelde dat de vrachtwagens soms voor uw huis geparkeerd stonden (CGVS X, p. 15). Indien de angst voor problemen met de taliban werkelijk zo groot was, dan zouden wagens niet voor uw deur worden geparkeerd, zelfs indien dit slechts uitzonderlijk was. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban verder ondergraven.*"

Door in het verzoekschrift op te werpen dat hij als zaakvoerder als vooraanstaand persoon binnen zijn transportfirma werd geprofileerd, zonder dit evenwel te staven of *in concreto* toe te lichten, heft verzoeker voormelde inconsistentie in zijn verklaringen niet op. Verzoeker dient bovenstaande pertinente overwegingen aan de hand van concrete en onderbouwde argumenten te weerleggen of te ontkrachten, maar blijft wat dit betreft in gebreke.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop zijn problemen met de taliban zijn begonnen:

"Zo verklaart u op de DVZ dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek getelefoneerd werd door een lid van de taliban met de vraag om explosieven in de uw vrachtwagens te plaatsen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u eerst dat uw problemen met de taliban begonnen zijn in 2011 (CGVS, p. 22). U verklaart eveneens in de zesde maand van 2015 te zijn vertrokken (CGVS, p. 19). Dat betekent dus dat uw problemen met de taliban reeds vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zouden zijn begonnen. Vervolgens wijzigt u uw verklaringen opnieuw en stelt u dat de bedreigingen van de taliban twee of tweeënehalf jaar voor het bezoek van de taliban aan uw huis zijn begonnen (CGVS, p. 23). Het bezoek van de taliban aan uw huis vond ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan plaats (zie vragenlijst CGVS, p. 5). Dat wil dus zeggen dat uw problemen met de taliban in de loop van 2013 zouden zijn begonnen."

De loutere omstandigheid dat de fysieke bedreiging ten huize van verzoeker tien dagen voorafgaand aan zijn vertrek ingrijpender was dan de vele telefoontjes die eraan vooraf gingen, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de verwachting dat verzoeker coherente verklaringen aflegt over het moment waarop hij voor het eerst een dergelijk telefoontje heeft gekregen van de taliban. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker zich de exacte datum van het eerste telefoontje niet meer voor de geest kon halen, doch wel dat hij dit doorheen de procedure op fundamenteel verschillende tijdstippen heeft gesitueerd, met name respectievelijk een jaar, vier jaar en twee à tweeënehalf jaar voor zijn voorgehouden vertrek halverwege 2015. De vaststelling dat verzoeker omtrent het moment waarop zijn problemen met de taliban begonnen zijn dermate uiteenlopende verklaringen aflegt en hiervoor geen aannemelijke uitleg biedt, schaadt ook naar het oordeel van de Raad op ernstige wijze zijn geloofwaardigheid.

Vervolgens kunnen vragen worden gesteld bij de door verzoeker geschetste gang van zaken. Het is immers niet aannemelijk dat de taliban verzoeker meer dan honderd keer tevergeefs telefonisch zouden contacteren met de vraag om zijn medewerking te verlenen bij een aanslag op een militaire basis om uiteindelijk plots in de zomer van 2015 bij hem thuis binnen te vallen. Er kan niet worden ingezien waarom de taliban verzoeker al niet veel eerder onder druk zouden hebben gezet en waarom zij uiteindelijk pas na meer dan honderd vruchteloze pogingen – volgens verzoekers laatste verklaringen gespreid over een periode van twee tot tweeënehalf jaar – alsnog beslissen het over een andere boeg te gooien en verzoeker fysiek te komen bedreigen. Hiermee geconfronteerd tijdens zijn gehoor op het CGVS, repliceerde verzoeker dat de overheid in het begin meer macht had in de regio, maar dat de taliban sterker werden dan de overheid na het vertrek van de Amerikanen (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag, p. 24). Deze wijziging in de algemene veiligheidssituatie in verzoekers regio kan evenwel niet verklaren waarom de taliban verzoeker gedurende twee tot tweeënehalf jaar vruchteloos zouden bedreigen met het oog op het verkrijgen van zijn medewerking bij de uitvoering van een door hen geplande aanslag vooraleer over te gaan tot actie. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen en blijft hij derhalve in gebreke een aannemelijke uitleg te bieden.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Daarenboven heeft u niemand verwittigd van de bedreigingen die u kreeg en heeft u nooit een klacht ingediend (CGVS, p. 24). Dit is opmerkelijk gelet op het feit dat u slechts de financiële motor was van het bedrijf. Uw zichtbaarheid was bijgevolg erg beperkt. U wordt gewezen op het feit dat u zo uw collega's of de mensen op de basis in gevaar kon brengen door niemand te informeren over de plannen

van de taliban (CGVS, p. 24). U antwoordt niet op de vraag en stelt louter dat u het weigerde om het te accepteren en dat ze N. (...) gedood hadden (CGVS, p. 24-25). De vaststelling dat u op geen enkele manier bescherming heeft gezocht tegen de bedreigingen die u kreeg en niemand op de hoogte bracht van de bedreigingen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. Er kan immers worden verwacht dat u uw collega's en vertrouwelingen met een grotere zichtbaarheid dan de uwe, zoals N. (...), zou willen vrijwaren van soortgelijke problemen met de taliban, en dat u het personeel van de basis zou willen inlichten over het risico dat ze liepen."

Waar verzoeker suggereert dat klacht neerleggen bij de overheid geen zin heeft, verklaart noch verschoont hij de vaststelling dat hij geen enkele maatregel genomen heeft om zichzelf en zijn collega's te beschermen tegen de dreiging van de taliban en ook de militaire basis in het ongewisse heeft gelaten over de plannen van de taliban om er een aanslag te plegen. In het licht van de ernst van de dreiging die verzoeker en andere betrokkenen boven het hoofd hing, acht de Raad een dergelijk stilzitten niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en overwegingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bedreigd werd door de taliban. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn zoon A. omwille van zijn problemen met de taliban eveneens zijn land van herkomst heeft moeten verlaten.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker en zijn zoon tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de problemen die zich na verzoekers vertrek uit Afghanistan hebben voorgedaan. Verzoeker verklaarde dat leden van de taliban na zijn vertrek opnieuw naar zijn huis in Banda kwamen en zijn zoon aanvielen, waarna zijn gezin naar het huis van zijn schoonbroer, de broer van zijn vrouw, verhuisde (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag, p. 6 en 25). Verzoekers zoon verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen dat hij met de rest van het gezin drie of vier dagen na verzoekers vertrek verhuisde naar verzoekers schoonbroer omdat er niemand aan het hoofd van het gezin stond. Geconfronteerd met de verklaringen van zijn vader, ontkent A. dat hij thuis in Banda werd aangevallen door de taliban en geeft hij aan te zijn aangevallen in het huis van zijn oom in Torkana. Uit zijn verdere verklaringen blijkt overigens dat A. niet daadwerkelijk werd aangevallen door de taliban, maar dat de taliban naar hem kwamen vragen bij zijn oom en dat zijn oom hem verwittigde zodat hij kon ontsnappen. Dit gebeuren zou de directe aanleiding zijn geweest voor het vertrek van verzoekers zoon, zo'n anderhalf jaar nadat verzoeker Afghanistan verlaten had (adm. doss., stuk 11, map met 'Landeninformatie', nr. 6, notities persoonlijk onderhoud verzoekers zoon, p. 16-18).

Verzoeker biedt wat betreft deze tegenstrijdigheden geen afdoende verklaring of verschoning waar hij stelt dat hij de precieze details van wat zich na zijn vertrek heeft afgespeeld niet kent omdat hij toen niet meer aanwezig was. Het betreft gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met de persoonlijke vervolgingsfeiten op basis waarvan hij zelf internationale bescherming vraagt. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoeker hierover terdege zou zijn geïnformeerd door zijn zoon en zijn schoonbroer, die op de hoogte is van zijn problemen en met wie hij verder contact heeft (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag, p. 6 en 25).

In de bestreden beslissing wordt tot slot terecht als volgt overwogen:

"Bovendien verklaart u op de DVZ dat uw zoon nog in Afghanistan verblijft (verklaring DVZ, p. 7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw zoon ongeveer veertien tot zestien maanden geleden is vertrokken (CGVS, p. 26). Uw zoon stelt dat hij ongeveer anderhalf jaar na u vertrok, in de achtste of de negende maand ((...); CGVS (...), p. 19). Uw zoon was bijgevolg al op het einde van 2016 vertrokken uit Afghanistan, en uw persoonlijk onderhoud op de DVZ dateert van 18 juli 2017. Als verklaringen voor deze tegenstrijdigheid stelt u dat u niet in contact was met uw familie (CGVS, p. 26). Dit komt echter niet overeen met uw eerdere verklaringen, waar u stelt zowel in Turkije als hier in contact te zijn gebleven met uw familie (CGVS, p. 6, 25). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de adjunct-commissaris-generaal dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de adjunct-commissaris-generaal worden gevolgd waar zij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 13 juni 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de door verwerende partij op 13 juni 2019 ingediende aanvullende nota het volgende uiteengezet:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de

veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De Raad stelt verder vast dat verzoeker deze analyse in zijn verzoekschrift ongemoeid laat en dat het betoog in verzoekers aanvullende nota van 22 februari 2019, voor zover erin nieuwe elementen worden aangehaald, hier geen ander licht op werpt. Het gegeven dat in Kaboel met enige regelmaat aanslagen worden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen wordt in bovenstaande analyse niet miskend. Echter, het geheel van de hoger vermelde elementen in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat zich in Kaboel geen situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten voordoet. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat elke burger die zich vestigt in de stad Kaboel aldaar een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet correct of niet langer actueel zou zijn.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijkt uit de in de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018 opgenomen vaststellingen aangaande de algemene situatie in Kaboel dat:

- (i) er over het algemeen geen voedseltekorten zijn en toegang tot voedsel vooral afhangt van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak beschikbaar zijn, met dien verstande dat toegang tot adequate huisvesting niet evident is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden. Het grote aantal intern ontheemden (*IDP's*) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vaak een uitdaging vormt, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar *IDP's* zich vestigen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg weliswaar aanwezig zijn, maar de dienstverlening overbelast is door de toename van het aantal *IDP's* en teruggekeerde personen. Het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;
- (v) onderwijsfaciliteiten weliswaar aanwezig maar tevens overbelast zijn, waardoor *IDP's* en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs;
- (vi) er gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling is, vooral bij jonge stedelingen. De competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal *IDP's* dat in Kaboel op zoek gaat naar werk. Armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v.*

Verenigd Koninkrijk, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. Het rapport geeft aan dat voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen een intern vestigingsalternatief in Kaboel redelijk kan zijn. Er wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien.

Daarentegen geeft het UNHCR in het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines), waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, op de pagina’s 112-114 aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR Eligibility Guidelines terug op eerder gedane analyses daar de situatie in de stad Kaboel sterk geëvolueerd is. In de UNHCR Eligibility Guidelines wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele ‘settlements’. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele ‘settlements’. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In casu is de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen: “*Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over een familiaal netwerk beschikt in Kabul. De man van uw zus en zijn vier kinderen verblijven allen in Kabul. Zij werken als taxichauffeur en beheren een winkel (CGVS, p. 6). Volgens uw zoon heeft u nog contact met hen (CGVS (...), p. 11). Daarnaast wordt opgemerkt dat u over een ruim kapitaal beschikt. Zo beschikte u over 7000 dollar spaargeld dat u thuis had liggen (CGVS, p. 21). Eveneens bezit u nog twee vrachtwagens die momenteel niet in gebruik zijn (CGVS, p. 25). U heeft er een verkocht om uw reis naar Europa te bekostigen, en een andere werd verkocht om de reis van uw zoon A. (...) te bekostigen (CGVS, p. 8; CGVS (...), p. 19). Er zijn daarnaast voldoende financiële middelen om een boer te laten werken op de tien jerib grond van de familie (CGVS (...), p. 6). Bovendien bent u een zakenman. In Afghanistan baatte u eerst een winkel uit, en daarna was u de eigenaar van een transportbedrijf (CGVS, p. 9). Dit toont aan dat u zelfstandig en ondernemend genoeg bent om ook in Kabul in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.*

Het gebrek aan scholing en uw beperkte kennis van het Dari (CGVS, p. 8) weegt niet op tegen het feit dat u beschikt over een familiaal netwerk, voldoende financiële middelen en relevante werkervaring om u in Kabul te kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Kabul aan de slag te gaan en er zelfstandig een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u een doelwit bent van de taliban en dat ze u overal zouden volgen, zelfs tot in Kabul (CGVS, p. 26). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op het feit dat redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u zich in Kabul vestigt, kan er ook redelijkerwijs van uw zoon A. M. (...) worden verwacht dat hij zich daar vestigt. Hij kan immers niet alleen steunen op zijn neven en oom in Kabul, maar tevens op u. Het feit dat hij beweert eerder geen contact te hebben gehad met zijn neven, doet daaraan geen afbreuk (CGVS (...), p. 11). Bovendien moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van ongeschoolde huisman. Volgens uw verklaringen gingen uw zonen naar school (CGVS, p. 7). Uw zoon verklaarde dat hij niet naar school ging omdat het hem niet interesseerde (CGVS (...), p. 7). Uw zoon

stelde bovendien dat hij niet werkte in Afghanistan, en dat hij de hele dag rondwandelde naar omliggende dorpen (CGVS (...), p. 8). Hij werd geconfronteerd met het feit dat het weinig geloofwaardig is dat hij niet naar school ging en niet werkte, terwijl zijn broers wel naar school gingen en zijn vader een succesvol zakenman is, waarop hij zei dat hij het niet leuk vond en dat de scholen niet goed zijn (CGVS (...), p. 13). Hij werd eraan herinnerd dat hij belangrijk is om een zicht te geven op zijn persoonlijke situatie, maar uw zoon bleef bij zijn eerdere verklaringen (CGVS (...), p. 13). Hij werd vervolgens geconfronteerd met het feit dat hij op zijn facebookpagina bevriend is met personen die aan de universiteit studeerden, waarop hij beweerde dat mensen die hij niet kent hem een verzoek stuurden, wat hij aanvaardde (CGVS (...), p. 13). Deze verklaring kan het CGVS niet overtuigen. De informatie op de facebookpagina van uw zoon wijst erop dat hij allicht hoger geschoold is dan hij wilt doen uitschijnen. Bijgevolg kan geen rekening gehouden worden met zijn voorgehouden beperkte scholing in het kader van de beoordeling van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde. Ook uw zoon verwijst enkel naar de ongeloofwaardig bevonden talibanproblemen wanneer hem wordt gevraagd naar zijn mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen (CGVS (...), p. 18). Ook in zijn geval kan deze uitspraak niet weerhouden worden als belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst."

Verzoeker betwist dat zijn financiële draagkracht zou volstaan om in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien. Hij wijst erop dat behalve zijn zoon A., ook zijn vrouw en tien andere kinderen deel uitmaken van zijn gezin en dat hij bovendien al enkele vrachtwagens diende te verkopen om zijn reis en die van zijn zoon te kunnen financieren. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing terecht geen geloof wordt gehecht aan het voorgehouden profiel van verzoekers zoon A. van ongeschoolde huisman die in Afghanistan niet werkte, dat de vaststellingen die dit oordeel schragen steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker deze niet weerlegt of betwist. Bijgevolg kan niet zomaar worden aangenomen dat A. ten laste is van verzoeker en dat hij geen bijdrage kan leveren aan het gezinsinkomen. Verder wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen en die van zijn zoon A. blijkt dat een aantal van verzoekers kinderen niet langer deel uitmaken van het gezin. Zo blijkt één dochter te zijn gestorven (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag, p. 7) en woont een andere dochter in het dorp Parau (adm. doss., stuk 12, verklaring DVZ, nr. 16). Volgens A. is één van zijn zussen getrouwd en woont zij in Banda (adm. doss., stuk 11, map met 'Landeninformatie', nr. 6, notities persoonlijk onderhoud zoon verzoeker, p. 10). Verder spreekt A. ook over een zus die in het dorp Arkhi zou wonen (*ibid.*, p. 12). Verzoeker toont tevens niet aan dat hij gelet op zijn relevante werkervaring en ondernemingszin niet in staat is om in Kaboel in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien. Het enkele gegeven dat hij nooit in Kaboel heeft gewerkt, kan wat dit betreft niet volstaan. De algemene bewering dat het geen goede omstandigheden en tijden zijn om een zaak op te starten of uit te bouwen in Afghanistan wordt door verzoeker op geen enkele wijze gestaafd. Verder laat verzoeker gelden dat hij in Kaboel niet over een sociaal opvangnet beschikt, maar gaat hij voorbij aan de pertinente vaststelling dat hij in Kaboel over een familiaal netwerk beschikt nu de man van zijn zus en diens vier kinderen allen in Kaboel verblijven.

In het verzoekschrift ontkent verzoeker de banden met zijn schoonbroer in Kaboel overigens niet. Verzoeker wijst er slechts op dat zijn schoonbroer zelf al een volledige familie te onderhouden heeft en betwist verder dat Kaboel veilig zou zijn voor zijn familie aangezien A. daar door de taliban werd opgezocht. Verzoeker kan niet overtuigen waar hij dit element in zijn aanvullende nota van 15 januari 2019 tracht "*recht te zetten*" door te ontkennen dat A. na zijn vertrek naar Kaboel is gegaan en er vervolgens werd bedreigd en te benadrukken dat hij sinds het overlijden van zijn zus geen band noch contact meer heeft met zijn schoonbroer in Kaboel. Vooreerst werd voormelde aanvullende nota ingediend na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn en blijkt niet dat deze nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bevat die niet reeds in het verzoekschrift hadden kunnen worden aangevoerd. Deze "*rechtzetting*" dient derhalve overeenkomstig laatst genoemde bepaling van de Vreemdelingenwet uit de debatten te worden geweerd. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad er nog op dat het hier een loutere bewering betreft die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ten slotte blijkt uit de verklaringen van verzoekers zoon A. dat verzoeker wel degelijk nog contact had met de man en kinderen van zijn zus in Kaboel toen hij in Afghanistan was (adm. doss., stuk 11, map met 'Landeninformatie', nr. 6, notities van het persoonlijk onderhoud zoon verzoeker, p. 11), zoals ook terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Dit wordt door verzoeker op generlei wijze betwist of weerlegd.

De algemene kritiek die verzoeker in zijn aanvullende nota van 24 juni 2019 uit op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de mogelijkheid van een intern

vestigingsalternatief in Kaboel is niet dienstig nu zij geen betrekking heeft op de motivering *in casu*. Verzoeker toont verder niet aan dat deze motivering onverenigbaar is met de motieven van twee Franstalige arresten van de Raad waaruit hij citeert. De Raad benadrukt dat de nood aan internationale bescherming in elk dossier individueel dient te worden onderzocht en dat daarbij rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden en feiten eigen aan de zaak. Voor zover als nodig herhaalt de Raad hier dat het standpunt van UNHCR dat Kaboel, gelet op de algemene omstandigheden in de stad, *in principe* niet in aanmerking komt als intern vestigingsalternatief er niet aan in de weg staat dat van bepaalde verzoekers alsnog redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich er vestigen, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden waarin zij zich bevinden. In navolging van de adjunct-commissaris-generaal is de Raad, gelet op de hoger weergegeven pertinente motieven met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie, die door verzoeker niet dienstig worden weerlegd, van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Kaboel vestigt.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN